

Rakkaat seurakuntalaiset

On hämmentävä tunne nousta tähän saarnatuoliin. Suorastaan unenomainen olo. Onko tämä totta ollenkaan? En olisi puoli vuotta sitten millään uskonut, että tulisin joskus jättämään hyvästit Puijon seurakunnalle.

Olemme asuneet täällä 20 vuotta. Meillä on unelmakoti. Työ on hedelmällistä. On muutama ystävä, paljon tuttuja ja hyviä yhteistyökumppaneita. Tämä seurakunta ja työtoverit ovat minulle rakkaita. Ja nyt se kaikki jää.

Onneksi muuton syy on kunniallinen. Lapsemme asuvat etelässä ja ikävöimme heitä. Ja meistä tuli vastikään isovanhempia. Niinpä päätimme, että yritämme päästä lapsiamme lähemmäksi. Ja tuosta päätöksestä asiat sitten etenivät aika nopeasti. Minä olen nyt saanut Kauniaisten seurakunnasta papin paikan ja Pirjo naapuripitäjästä Nurmijärveltä. Niinpä muutamme etelään tammikuun alussa ja aloitamme siellä uuden elämän rakentamisen.

Kun tämä on viimeinen saarnani täällä, niin se olkoon erilainen kuin muut. Haluan muistella omaa tietäni kristinuskon oppilaana. Samalla otan esiin muutaman lempiajatukseni. Moni on kuullut ne monta kertaa ennenkin, mutta haluan vielä kerran makustella niitä tältä paikalta. Teen sen päivän epistolatekstin kautta.

Paavali kirjoittaa: *Kun kerran olette ottaneet omaksenne Herran Kristuksen Jeesuksen, eläkää hänen yhteydessään.*

Koen niin, että olen kaksi kertaa ottanut omakseni Herran Jeesuksen. Ensin nuorena lukiolaisena löysin tieni seurakuntaan ja tulin uskoon.

Siitä muutaman vuoden kuluttua löysin Jeesuksen toisella tavalla. Ymmärsin, ettei se mennyt niin, että minä otin hänet vastaan Vapahtajana. Se meni toisin päin. Hän tuli luokseni ja otti minut omakseen. Itse en tiennyt tästä mitään, sillä en osannut silloin vielä edes puhua. Kristus nimittäin tuli luokseni jo kasteessa.

Ja jo ennen sitä. Jumalan Pojan ensimmäinen pelastusteko meitä kohtaan oli se kun hän sikisi äitinsä kohdussa. Sikiämisellään hän toi Jumalan pelastavan läsnäolon kaikkien ihmisten elämään. Myös minun. Jo ennenkuin olin saanut edes kunnolla näkyvää muotoa, Jumalan hyvyys oli jo kantanut minua.

Tämä on sitä ennättävää armoa. Ja kun se oli tehnyt aikansa työtään minussa, se löysi tiensä myös ymmärrykseeni. Silloin tulin uskoon. Hengellinen herätys syntyy siis jostakin, joka meissä jo on. Joka on ollut meissä aina.

Tämä on minusta aivan loistava pelastusoppi. Se antaa luvan katsoa kaikkia ihmisiä sisarina ja veljinä Kristuksessa. Niitäkin, joille uskonasiat eivät vielä ole avautuneet. Ei se mitään, kullakin on oma tiensä ja aikataulunsa Jumalansa kanssa.

Paavali jatkaa näin:

Juurtukaa häneen, rakentakaa elämänne hänen varaansa ja vahvistukaa uskossa sen mukaan kuin teille on opetettu. Olkaa kiitolliset.

Olemme erilaisia ihmisiä myös kristittyinä. Jonkun usko näkyy käten töissä. Halussa olla hyvä ihminen, auttaa ja palvella toisia. Toisen usko on ensisijaisesti kokemuksessa. Se voi olla aavistuksen kaltaista tuntua Jumalan läsnäolosta tai vahvaa hengellistä kokemusta, joka on muuttaa koko elämän.

Minun uskoni on kolmatta lajia. Järjen tasolla tapahtuvaa etsimistä ja kyselyä. Uskoni tärkeitä työkaluja, eräänlaisia armovälineitä, ovat olleet kirjat, kirjoittaminen, keskusteleminen ja ajattelu. Minulle kristinusko on eräänlainen luokkahuone. Opettajana on pitkä kristillinen traditio, Raamattu, kirkkoisät ja modernin ajan teologia. Minä kuuntelen kynä kädessä. Teen muistiinpanoja siitä, mikä auttaa minua uskon iloon.

Ja Jumalalle kiitos, olen saanut oppia paljon. Olen löytänyt uskoniloa ja ymmärrystä. Hyvä vastauksia, jotka kantavat minua. Vaikka en osaisi valaista niillä muita, ne riittävät minulle.

Kun ihminen löytää jotakin, siitä haluaa kertoa muille. Nuorempana väsytkin lähipiiriäni, kun liian innokkaana paasasin heille löytöjäni. Nyt pappina saan tehdä sitä luvan kanssa. Erityinen kutsumukseni onkin ollut opettaminen. Olen halunnut selittää uskonasioita niin, että ne tuntuvat kiinnostavilta ja todellisilta. Että syntyisi sellainen tuntu, että tässä on järkeä. Ahaa, näin se meneekin. No nyt ymmärrän.

Seuraavaksi Paavali kirjoittaa varoituksen sanoja. Nekin sopivat minun tieheni.

Pitäkää varanne, ettei kukaan houkuttele teitä harhaan tyhjillä ja pettävillä viisauden opeilla, jotka nojautuvat ihmisten perinnäisiin käsityksiin ja maailman alkuvoimiin, eivätkä Kristukseen.

Mitä ovat nämä tyhjat ja petolliset viisauden opit? Oppi ja opiskelu ei ole koskaan pahasta. Mikään tieto tai erityistiede ei sellaisenaan vedä mattoa valistuneen uskon alta. Eri asia on, mitä jatkopäätelmiä tiedetyistä asioista tehdään.

Minulle teologian opiskelu oli yhdessä vaiheessa petollista viisauksoppia. Vika ei ollut teologiassa, vaan omissa tulkinnoissani. Teologinen tutkimus, myös minulle läheinen raamattutiede, selittää uskonnolliset ilmiöt ihmisten toimintana ja uskomuksina. Näin toimii teologia tieteenä. Se ei tutki Jumalaa, vaan ihmisten ajatuksia Jumalasta. Niinpä aloin luulla, ettei muuta olekaan kuin ihmisten uskomuksia. Ei ole Jumalaa niiden takana.

Sitten tajusin perspektiiviharhan. Teologian metodi – asiat selitetään tämänpuoleisesti – kapeutti näkökulmani. Niinpä opiskelin samat asiat uudestaan, mutta niin että lisäsin kuvioon puuttuvan palikan, uskon Jumalaan. Silloin tuttu tarina tulikin uuteen valoon. Inhimillinen historia on myös jumalallista historiaa. Jumala kertoo itsestään ihmisten löytöjen kautta.

Tällä ymmärryksellä oli hyvä ottaa vastaan pappisvihkimys ja tulla kirkon palvelukseen.

Tosin alkuvaiheessa minulla oli vielä opettelemista. Nuorena pappina kipuilin joidenkin uskonkohtien ja raamattunäkemyksen kanssa. Silloin kirjoitin ja puhuin välillä tavalla, jota en enää pidä niin viisaana. Nyt olen paljon kypsempi teologi ja kirkollinen toimija. Sitoudun ihan perinteiseen kristilliseen uskoon ja puhun siitä.

Tosin venytän sitä ovelasti eri suuntiin tarpeen mukaan. Sanoma Kristuksesta kun on paljon rikkaampi, kuin ensikatsomalta näyttää. Se tekeekin homman niin kiinnostavaksi. Ja todeksi.

Erässä vaiheessa kysyin vakavissani, mihin sitä Jeesusta tarvitaan. Mikä on hänen paikkansa kristinuskossa. Nyt löydän vastauksen seuraavista Paavalin sanoista:

Hänessä on jumaluus ruumiillistunut koko täyteydessään, ja hänen yhteydessään myös te

olette tulleet tästä täyteydestä osallisiksi.

Jeesuksessa Jumalan läsnäolo on tullut esiin ruumiillisessa eli inhimillisessä muodossa. Sellaisessa muodossa, johon ihminen voi liittyä ja tulla osalliseksi.

Maailmassahan pätee sellainen laki, että riittävän samankaltaiset voivat liittyä toisiinsa. Ihminen ei keskustele kivien tai tuulen kanssa. Koiran kanssa voi jo syntyä jonkinasteista vuorovaikutusta. Mutta kun halutaan kohdata koko olemuksen tasolla, on etsittävä yhteyttä toiseen ihmiseen. Ihminen voi liittyä syvimmässä mielessä vain toiseen ihmiseen.

Tästä syystä Jumalan Poika tuli ihmiseksi. Hänestä tuli jumalihminen. Häneen kasvoi ihmispinta, jonka kautta hän ottaa meidät syliinsä. Hän tekee meidät kolminaisuudesta osalliseksi niin että se koskettaa meidän koko olemustamme. Siksi inkarnaatio kuuluu olennaisesti kristinuskoon.

Ja vielä, inkarnaatio alkoi jo luomisessa. Jo silloin Jumalan Poikaan kasvoi eräänlainen aineellinen ulottuvuus. Se käsi, jolla hän luo, kaitsee ja kantaa kaikkia sieluja. Niitäkin, jotka elivät ennen ensimmäistä joulua. Tähän Jeesusta tarvitaan. Hänessä jumaluus on ruumiillistunut, tullut ihmisenä meidän luoksemme.

Ja vielä yksi pointti. Paavali sanoo Kristuksesta näinkin:

Hän on kaikkien valtojen ja voimien pää.

Näen tässä kristinuskon suurimman aarteen: kaikkiin ihmisiin ulottuvan pelastuksen toivon.

Tajusin tämän uskon ulottuvuuden, kun kirjoitin kaksoisteosta kadotuksen ja paholaiskäsitysten historiasta. Tuo projekti vei minut kuuntelemaan kristikunnan keskustelua pahan kohtaloista. Vähitellen minulle kirkastui, mitä tarkoittaa se, että Kristus on kaikkien valtojen ja voimien pää ja valtiias.

Hyvät vallat tottelevat häntä, pahat alistuvat hänelle - ja kerran parantuvat hänen kosketuksestaan. Siksi mikään ei voi estää Jumalan tahdon toteutumista, sen mistä Paavali kirjoittaa näin: Jumala tahtoo, että "kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden" (1. Tim. 2:4).

Tämä toivo antaa minulle mahtavan syyn liittyä juuri kristinuskoon. Se antaa syyn uskoa ihmisistä hyvää. Se antaa rohkeuden rukoilla kenen tahansa puolesta. Se antaa syyn rakastaa Jumalaa - silloinkin, kun hän peittää kasvonsa. Se antaa ilon uskontunnustuksen lausumiseen, viimeisiin sanoihin saakka.